

L'ECLECTICA

Pell de pruna

JOAN OLIVARES

PREMI DE LITERATURA ERÒTICA
LA VALL D'ALBAIDA

UNA

Em dic Silveri Ostalrich i Pissarro i sóc funcionari de la Generalitat i pròfug de la justícia espanyola. Vaig fer l'examen final d'oposicions al Cos de Professors d'Ensenyament Secundari el dia 20 de juny de 2005; una data com qualsevol altra per a la majoria dels mortals, però no per a mi, ja que es tracta del dia del meu natalici i, com podreu comprovar si consulteu el santoral, del de la meua onomàstica. Quan una setmana després vaig saber que m'havien aprovat, em vaig sentir l'home més feliç del món (la felicitat de les dones em resulta massa difícil de copsar per a provar de fer-hi comparacions). Però, com una mena de premonició, aquesta mateixa felicitat em va fer vomitar tres vegades al llarg d'aquell dia; una en el lavabo de l'Institut on m'acabava d'assabentar de la meua nova condició de funcionari: funcionariiiii!!!, una altra en un semàfor de l'avinguda de Catalunya, i l'última a l'ascensor de ca Carme, la meua núvia.

La primera vomitada va ser normal, fins i tot lògica: els nervis, l'emoció... Si va tindre res de particular, fou que una senyora que en aquell moment netejava els lavabos es va interessar per mi i em va oferir un got d'aigua.

Quan li vaig dir què em passava, em va felicitar molt sincera i de seguida començà a explicar-me que la seua filla s'havia quedat en l'atur i prenyada en la mateixa setmana, i com que la pobreta feia poc que s'havia comprat un piset al Parc Alcosa, doncs a ella, que ja feia temps que no treballava i vivia de la pagueta del seu marit, li havia costat apuntar-se a aquella empresa de merda –s'assenyala el logotip de la butxaca de la bata– que li pagava un sou de vergonya i veges tu què hi farem, xiquet, que si no, venien els bancs i s'ho emportaven tot... Val a dir que alhora que parlava, la dona esgrimia amb orgull una davantera antològica i que duia més botons descordats que no cordats, en el guardapols blau de netejadora, tot i que no estic segur si això va influir positivament o negativa en la meua ràpida recuperació.

La segona vomitada, en canvi, va ser ben insòlita: de tornada a casa amb el cotxe em vaig aturar en un semàfor en roig en primera línia de sortida. De sobte, vaig notar que em faltava l'aire i en vaig aspirar amb avidesa tant com en podia fer encabir al pit. Tot seguit em va sobrevindre un mareig sobtat alhora que una força d'origen desconegut em regirava els budells de mala manera. Em va anar ben justet descordar-me el cinturó i obrir la porta del cotxe; hi vaig traure el cap en el moment exacte en què perbocava estrepitosament les poques restes de l'esmorzar que em quedaven en la panxa. M'hi vaig quedar una estona, allà ajupit, amb el cap arran de

l'asfalt pastós i fumejant de l'avinguda de Catalunya, tan atordit que no sentia el soroll dels clàxons ni els insults que em devien dedicar els conductors de la fila de cotxes que s'havia format darrere del meu. Després d'escopir el darrer tros de creïlla de la truita reescalfada al microones del bar de l'institut, vaig alçar el cap i em vaig trobar la figura uniformada d'un senyor guàrdia urbà que m'observava amb una mirada equidistant entre la ironia i la perplexitat.

–¿*Qué, de fiesta, no?* –em va dir amb un accent eixut i sarcàstic.

Li vaig dir que no, que no venia de festa ni havia begut res, si era això el que es pensava, i que simplement no em trobava bé. Va remugar no sé què de la meua poca vergonya i de la cara de felicitat que feia i de seguida va cridar el seu company i li va explicar alguna cosa que els va fer riure mentre em miraven de reüll. Em feren arrimar a la vorera i deixaren passar tota la fila de cotxes que ja feia estona que feien sonar el clàxon insistentment. Em van demanar el carnet, em van preguntar de bell nou si venia de celebrar alguna cosa i després em van dir que m'havia d'esperar una estona fins que vinguera un company seu perquè ells no tenien bufetes d'aquelles de l'alcohol.

Finalment, va vindre la de les bufetes, que va resultar ser una xicota que ausades, les daixones. Després que hi havia bufat quatre vegades, els guàrdies em van creure i

em demanaren disculpes sense gaire entusiasme. Jo els vaig dir que no passava res, que era la seua obligació, que ho entenia i que fins una altra. Un d'ells es va quedar mirant-me amb cara de pocs amics i va dir a l'altre en veu baixa, però no prou baixa perquè jo no ho sentira, que *qué mierda con el valenciano y hostias*.

La de l'ascensor no va arribar a ser una bossada en sentit estricte, a penes quatre arcades contingudes i les consegüents saliveres bilioses que em tornava a empassar amb gran esforç per por de la bronca que em fotria Carme si li embrutava el terra emmoquetat del seu ascensor i perquè no duia mocadors de paper ni res on poder-les escopir.

Carme em féu un massatge que em va anar de puta mare. Em va fer seure en el sofà, va posar-se'm els peus sobre les cuixes, arran de la panxeta, ella sempre n'ha tingut una mica, de panxeta, i va fer-me les fregues cames amunt i cames avall, i ara entre els dits dels peus, guaita quina gorriteta, marranot, una setmana que no te'ls deus rentar, i després per les plantes, ai quines pessegolletes... que em va deixar nou. Tant que quan havent acabat em demanà si m'abellia menjar alguna cosa, li vaig dir que un bou em fotia si me'l posava en taula. Va engegar la tele, em va allargar el comandament, i se'n va anar a la cuina tota decidida i ufanosa. Al cap d'un quart d'hora, en tornava amb una safata plena de plats deliciosos especialitat de la casa. El millor de tots,

aquella amanida amb bolets afrodisíacs i formatges de l'Heretat de Pere que ella adobava tan encertadament amb oli d'oliva de la cooperativa de Beniallar, vinagre italià i herbes aromàtiques. Vam mullar fins la darrera molla d'un pa de motlle sense corfa en aquell suquet ambrosíac i alimentós i ens vam acabar dues bones botelles de Chardonay que Carme, tan previsorà ella, havia posat a la nevera el mateix dia 20 quan va veure el trencament de color que m'havia quedat després de l'examen final.

Havent sopat, ens estirarem de nou al sofà i posarem la tele. El resum del telenotícies ens recordava que una bomba havia mort cinquanta o seixanta persones a l'Iraq, que de moment no ens havíem d'alarmar per la grip dels pollastres, els morts a la carretera del cap de setmana, els preus dels pisos (em van vindre al cap la hipoteca de la filla i els pits de sa mare), i finalment el més important de tot: els resultats del futbol. Després, ni tan sols la Teletrés se salvava. La programació era tan deplorable que decidírem veure un DVD. Carme es va alçar del sofà i em va demanar que la triara jo, la pel·lícula, i mentrestant ella acabaria d'escurar. Vaig fer una primera selecció de tres: *La venjança dels Raith*, *Per què no ixes de l'armari, estimat?* i una de Tinto Brasso, que, si no el coneixeu, ja vos el recomane jo, aquesta joia de director. Quan Carme va seure al meu costat, li'ls vaig posar sobre les cames, els DVD, i li vaig dir:

–Ara tries tu, Carme... –amb la veu amorosideta perquè no tinguera cap dubte sobre la meua preferència.

Va agafar el de Tinto Brasso i mentre l'introduïa al forat reproductor, de DVD, em va fer una mirada esbiaixada i traïdora. Només de sentir-ne la música ja vaig notar un cert moviment en l'entreuix que no pintava gens malament. Quan va sortir la primera imatge: el cul d'una senyoreta que mereixeria un mausoleu romà per a cada galta, Carme deixà caure el cap sobre el meu muscle i vaig notar que el cor se li accelerava a poc a poc. O era el meu?

Aquella dona de pura planta napolitana passejava els seus encants per un parc d'aspecte britànic (un prat de gespa sense forats de golf) amb una faldilla més aviat curta d'una tela semitransparent de noble caiguda i estampat de floretes delicades que se li arrapava a l'onatge dels malucs i s'enfilava entre les dunes de la seua anatomia mediterrània tot provocant un impacte abassegador en el públic variat que l'observava des de diversos angles del jardí. En girar una corba del camí empedrat, li quedava a la vista una raconada bucòlica entre uns arbres monumentals. Recolzat en la soca d'un d'aquells exemplars de naturalesa exuberant, un xicot fornit i bell sostenia enlaire amb tota la força dels seus braons tibats les natges immaculades d'una joveneta de pèl roig i galtes pigades. La dona s'aturava a contemplar aquell deliciós espectacle i llavors la seua cara omplia tota la pantalla de

tons rosats vermells i morens. El fons de les seues ninetes enormes de negror abissal agafava de mica en mica una lluïssor inexplicable. La boca, carnosa i fresca, mostrava a penes la punta rosada i humida de la llengua entre el parell de maduixes tendrals que tenia per llavis. A poc a poc, s'obrien aquelles polpes vermelles i es mostraven dues llargues fileres de dents blanques i simètriques. Un parell de dits d'ungles llargues i lacades s'enfilaven per la barbata amunt i s'aturaven arran del llavi inferior, i demanaven pas tot tustant la llengua incipient, i entraven en la caverna i s'hi remenaven amb un deler impúdic i tot seguien n'eixien, i la llengua els seguia, juganera, i es mostrava tota sencera, molsuda i fresca com molla d'albercoc, i repassava amb suavitat els contorns de la boca, i de seguida amb més avidesa, i després amb un delit evident. I ara se li arrufava el nas i els ulls s'obrien de sobte i ella aspirava; agafava aire i l'amollava de seguida, gairebé sense tindre temps de pair-lo, de reposar-lo, de fer-lo arribar als pulmons i alimentar-hi la sang, i en tornava a agafar, i el tornava a soltar, i ara més de pressa, i a cuita-corrents, com si s'haguera d'engolir l'atmosfera tota: a dins i a fora, a dins i a fora, a dins i a fora, a dins i... i ara se n'allunyava la càmera, i se'n veia més tros, de femella napolitana: els pits, que se li unflaven i se li desunflaven al mateix ritme que la boca s'obria i es tancava; se li unflaven i se li desunflaven, i la canaleta entre els pits s'eixamplava i s'estretia, s'eixamplava i s'estretia...

i la càmera seguia fent-se arrere i ara el pla li arribava a la cintura, que es removia en una espiral serpentina embruixadora, i encara s'allunyava més, la càmera, i la imatge abastava la faldilla, arregussada a l'alçada dels malucs, i veies un braç que es quedava sense mà, amagada sota les randes d'unes bragues negres i diminutes, tot assajant un remolí de carícies que s'ajustaven al ritme de la cintura, i a la dansa de les natges, i al compàs de la respiració, i al batec del cor, i al parpelleig dels ulls i... arribava un esclat final, l'èxtasi, el terratrémol, el carnatrémol, i llavors la càmera girava sobre si mateixa i escombrava la verdor del paisatge i s'aturava en un banc de forja antiga on un parell d'adolescents assajaven el seu propi ritual de vaivens recíprocs amb la mirada dividida, ara en la napolitana solitària, adés en la parella britànica que es recolzava en l'arbre.

A penes devien haver passat cinc minuts de pel·lícula, però per a mi, n'hi havia hagut prou i massa. La verga se m'havia inflammat amb resultats evidents sota els pantalons, i no em venia gens ni mica de gust dissimular-ho. Carme, que no s'havia perdut un sol detall de l'escena del parc, de sobte es girà cap a mi, em recorregué amb la mirada la distància entre la cara i l'entreuix i somrigué amb aquell somriure incert que en la mateixa mesura en què sembla efecte del torbament esdevé el més lasciú dels somriures. Em vaig incorporar una mica sobre el sofà, vaig posar-li les mans obertes sobre les mamelles i li les

vaig amanyagar amb tendresa. Ella es deixava fer amb una indolència fingida que m'agradava. Els meus dits lliscaren per davall de la seua samarreta i li van descor- dar els sostenidors. Si voleu, no n'eren gaire, de grosses, però de ben posades..., amb aquella redonor tibantosa i aquells mugronets especialment ressaltats que tenen només algunes dones, com una altra mamelleta més aguda i tibada sobre la mamella blana i mare. Li vaig traure la samarreta per damunt del cap i ella mateixa es desféu dels sostenidors...

DUES

Aquell estiu vam anar de vacances a Cuba. Ella deia que s'hi havia d'anar almenys una vegada en vida de Fidel, perquè després ja no seria el mateix. No volia dir millor ni pitjor, simplement que la cosa canviaria en molts sentits i que pagava la pena de veure els efectes del castrisme sobre aquella gent i aquell país en directe. A mi Cuba ja m'anava bé, tot i que la política no m'interessa gran cosa, tampoc no puc amagar una certa simpatia per les causes perdudes: l' Athletic Club, la llengua catalana... A més, el Fidel, si m'hi pose a pensar, no em cau del tot malament. Potser sí, que és una mica egòlatra, però si el comparem amb altres polítics, d'origen gallec o no, doncs què vols que et diga, tampoc no queda en tan mal lloc, o potser sí... El cas és que ella ja hi havia anat una vegada amb una amiga i deia que m'hi volia portar. Que no em pensara, però, que era només pel turisme sexual. Carme em va assegurar, sense que jo li ho demanara, que l'amiga i ella hi havien anat més que res per solidaritat amb el poble cubà. El que passa, afegia tota seriosa, és que després t'hi trobes el que t'hi trobes.... i una no és de pedra. Total, que es va beneficiar un parell de mulatos. A

mi no em feia res, ans al contrari, si ella s'ho havia volgut muntar així, em pareixia de puta mare, m'agradava i tot. I encara m'agradava més que m'ho explicara d'aquella manera que a ella li agradava explicar-ho:

–Doss mulatoss –em deia i mostrava la llengua sibilant entre les dents–, tu saps que és això?

I és que em volia deixar clar, per si encara no ho havia entés, que aquest doss no equivalia a un més un, com asseveren les matemàtiques. És a dir, que se'ls havia tirat als dos alhora. Si ella volia que anàrem a Cuba, doncs a Cuba; i si calia fer-s'ho amb dues mulates alhora per poder-li-ho explicar després o per deixar en evidència l'ortodòxia matemàtica, doncs tampoc no m'hi faria pregar.

Carme va omplir les maletes de tota mena d'endergues que ella deia que allà ens anirien molt bé. Algunes ja ho entenia, com ara els mitjons, els calçotets, les compreses, les tiretes, però d'altres, com ara setanta caixes d'aspirines, em pareixia una mica fort, i no vull dir res de les cinquanta caixes de condons. Tot això, m'aclarí de seguida, no era per a nosaltres, sinó per a donar-ho a aquella gent, per si m'havia pensat alguna cosa. Ella mantenia contacte amb unes famílies que coneixia de l'altra vegada que hi havia estat, i de tant en tant els enviava per correu un paquetet amb potingues de farmàcia. Ara que podia, diu que ho volia aprofitar. Havíem de dur l'equipatge personal just, i carregariem tot de medecines

i productes bàsics que, encara que pareguera mentida, allà eren un luxe gairebé inaccessible.

Els dos primers dies els passàrem a l'hotel recuperant-nos del *jet lag* i temperant-nos a aquella calitja aclaparadora que tothora gravita sobre l'illa. El tercer dia començarem les nostres excursions. De matí visitàrem una comarca de l'interior on hi havia un ingeni d'aquells que diuen allà, que és com una masia on cultivaven la canya i després la transformaven en els seus derivats. Hi vam estar parlant amb unes dones que formaven una associació, amb uns mestres d'escola i amb un metge que va agrair d'allò més les capsos d'aspirines, eferalgans i no sé què més que li havíem regalat. A la vesprada, vam tornar a l'Havana i vam fer una copa en una d'aquelles cafeteries que sempre ixen en els reportatges de la 2, on diu que hi solia anar aquell Hemingway que tant idolatren alguns intel·lectuals de calbot i aventurers de saló. Vam seure en una taula arrimada en un racó amagadet i vam estar una bona estona xarrant sobre el que havíem fet aquell matí, però sense gosar fer plans per a la nit. Al final, em va confessar que en aquell ingeni va ser on es va tirar els dos mulatos i que no m'ho havia dit abans per si de cas.

–Per si de cas què? –li vaig preguntar.

I ella es limità a fer-me una girada d'ulls que no em va aclarir res. Vam estar una estona en silenci, degustant aquell combinat exquisit de rom i fruita tropical i admi-

rant la fauna variada que pul·lulava per les taules de la vora. A la del costat, s'hi havia assegut una parelleta que devia estar de viatge de nuvis i que no parava un instant de besar-se i de magrejar-se per davall la taula. Carme se'm va acostar a l'orella i em va dir:

–Què, t'agraden?

I tant que m'agradava, la xicota; era guapa i anava molt ben vestida, i encara més ben despullada, amb un top de tirants que mostrava els pits fins arran dels mugrons i un bon tall de cuixa morena i ben formada per davall d'una faldilla arrapada en els malucs contundents. Vaig sentir la mà de Carme damunt de la meua cama i com avançava decidida cap a l'engonal. Li vaig fer una mirada de falsa recriminació, i ella hi va saber llegir perfectament entre línies allò de vinga, marranota, no t'atures, tira avant i pessiga'm el cigalot. I en el moment en què me l'amanollava, la xicota de la taula del costat va emetre un xiscle que em va fer girar de sobte. El xicot li havia ficat la mà entre les cuixes i li devia haver tocat el gallet, i a ella li havia agradat, li havia agradat tant que havia girat el coll i els ulls se li havien entelat i s'hi amorrava tota fogosa a la boca del seu company. En aquell mentrestant, Carme ja m'havia discordat la botonada i em tenallava el carallot amb força mentre em mirava amb una carona tota amorosida. I no es va estar gens ni mica de fer-me una palla, una palla de reglament sense ni aturar-se, la pobra, a fer una

xupladeta d'aquell còctel tan savorós de pinya i papaia que havia demanat.

L'endemà, després d'haver fet un agradable dinar en un paladar, que és com diuen allà als restaurants privats, vam anar a passejar pel Malecón. Encara no havíem fet quatre passes, se'ns van acostar un parell de xicotes i ens demanaren si teníem tabac. Em vaig fixar en el cul d'una d'elles i puc dir que a hores d'ara, encara em produeix insomni pensar-hi. Quina cosa més ben executada. No era, tanmateix, com aquell de la napolitana de Tinto, era diferent, tan diferent... tots dos tenien dues galtes, això sí, tots dos es movien amb un vaivé que tallava la respiració, d'acord, tots dos estaven partits per un inefable solquet que presagiava secrets imponderables... Però el de la pel·lícula era un cul de tall italià, de mediterrània factura, amb una tibantor carnososa supèrbia i, alhora, amb una presència blana, acollidora i maternal. El cul de la cubana era un cul insolent, agressiu, dur com una bresquilla de setembre, elàstic, tibet, gairebé acerat, majestuós en definitiva... Preguntar-me quin dels dos m'agradava més, sí que fóra posar-me en un bon compromís. Carme, que de seguida havia clissat com els ulls se me'n fugien darrere d'aquell prodigi inexplicable de les mixtures de la natura, em va pessigar el braç i em preguntà:

–Te la tiraries? –amb un desvergonyiment que em va fer enrogir de sobte. Vaig prendre'm una estoneta per

reflexionar sobre la resposta. D'una banda, podia ser un retret, sí, però de l'altra, m'havia semblat una oferta sincera. I si era una proposició, no la volia desaproveitar.

–Ja ho crec –vaig dir-li amb convicció, i de seguida hi vaig afegir amb modèstia:– sempre que tu hi estigueres d'acord, és clar.

I ella no s'ho va repensar ni miqueta. Va fer un xiulet i aquelles dues noies es van girar alhora i van alçar el cap de forma interrogativa. Carme els va demanar que s'acostaren amb un gest de la mà i els va preguntar tot seguit:

–*¿Os gustaría ganarnos unos dólares, mis ninfas?*

–*Cómo no, mi amor* –va dir la del cul prodigiós amb aquella veu de nas tan cubanota i sensual.

I Carme va fer un escoltet a cadascuna i elles van somriure'm amb aquell inefable somriure mulat, de bandes poderoses i mirada maliciosa.

Vam anar a un hotel que hi havia a cinc minuts i ens van donar una habitació del primer pis. Mentre m'ho feia amb les dues, Carme ens contemplava asseguda en una butaca a la vora de la finestra. Jo la mirava de tant en tant, i no sabia dir si m'excitava més l'agosament d'aquelles dues mamiiriquis refregant-se'm per totes les raconades del cos, o la imatge a contrallum de Carme, els tremolors sacsejant-li els malucs i la mà afaenada en l'entreuix.

–Així –m'havia dit abans de començar– t'estalviaràs d'haver-m'ho d'explicar després.

TRES

Al començament de setembre em convocaren al Bonlleure a triar plaça. A poc a poc, els qui em precedien en la llista agafaven els millors llocs: la capital i tota la seua rodalia, i després van començar a caure les comarques de l'entorn. Quan em va tocar a mi, ja no quedava res de bo. Vaig fer una ullada al paperet i així al vol, una mica sense pensar, vaig agafar Caminals. Caminals para molt prop de Sàbita, i Sàbita tampoc no està tan lluny de casa. Dins del mal, hi podria anar cada dia i no m'hauria de llogar un pis i compartir-lo amb Déu sap qui. Tot i que, segons qui fóra aquest qui que sap Déu, això de compartir-hi un pis també podria tindre la seua cosa.

Carme i jo ja havíem partit palletes. A Cuba visquérem unes quantes nits boges com aquella de les dues xicotes. També n'hi va haver una, no cal dir-ho, amb dos mulatots per a Carme. Jo no vaig ser valent d'asseure'm en la butaca mentre s'ho feien els tres, però com que tampoc no m'ho volia perdre, vaig demanar a l'amo de l'hotel si hi havia alguna manera de veure-ho d'amagat i em va dir que tenia una habitació a posta per a aquestes eventualitats: vint dolars més, això sí. La veritat és que no

va estar gens malament, i més encara perquè vaig tindre la força de voluntat de no cascar-me-la mentre els mirava. Quan els dos nanos van haver cobrat i desaparegueren de l'habitació, vaig eixir de l'amagatall, vaig llançar-me sobre Carme i sense donar-li temps ni de fer-se una rentadeta als baixos li'n vaig fotre tres de seguits: un, dos i tres... No recordava haver-me trobat tan excitat en tota la vida. Quan havia acabat el primer, tancava els ulls i veia aquell parell de gànguils envestint-la alhora, i m'agafava una mena de dèria perforadora, i hala, un altre, i així fins a tres, que no està gens malament, no?...

Bé, el cas és que quan vam tornar de Cuba, res ja no era igual com abans. Cada vegada que ens ficàvem al llit, em venia la imatge d'aquell parell de cubans i Carme enmig, com una mena d'entrepà de pa negre amb formatge blanquet, i al principi, si tu vols, bé, però al final se'm llevaven les ganes. I es veu que a ella també se li devien llevar, perquè quan li vaig dir que això nostre, Carme, ja no funciona, em va contestar que tenia raó i que el millor era que cadascú seguira la seua, i que qui sap si més endavant... perquè el món és un mocador i pega voltes sense parar i tot això.

La cap d'estudis de l'institut de Caminals no feia mala pinta. Estava asseguda darrere de la taula del seu despatx amb el cap acatxat i la samarreta una mica despenjada, i se

li veien els sostenidors i un bon bocí del farciment. Així a primera vista, jo diria que calçava un 100 i que la resta de paràmetres anatòmics, hi guardaven la deguda proporció. Al segon dia ja havíem fet una mica de coneixença. Ella era casada, em va dir, i tenia dos fills; un de quatre anys, rosset i amb els ulls blaus, i una xiqueta morena que encara mamava d'aquelles mamelles que ella tenia. Estàvem esmorzant al bar de l'institut i quan m'explicava això de la mamada, feia una giradeta d'ulls en direcció al pitram com aquell que diu d'ací mateix, xicot, d'aquest parell de canterets que veus em mama la menuda. I jo pensava redéu i collons qui fóra la teua xiqueta i quina mamada que et fotria ara mateix. I aquell pensament se'm devia plasmar en la mirada perquè ella somreia i jo llegia, o potser només era que ho imaginava, en el seu somriure que serà perquè tu no vols, guapet de cara.

A la fi, passà el que havia de passar. Un dia que se m'havia fet tard i no quedava pràcticament ningú a l'institut, vaig entrar als lavabos i me la vaig trobar que es mirava a l'espill i es palpava la pitrera. De seguida va dissimular una miqueta i fa:

–Hola, ets tu?

Amb un to una mica atabalat, i jo em disculpe:

–Ei... perdona és que...

–Res, home, no passa res –es reféu ella de seguida.

I sense acabar la frase agafa un paquet que hi havia sobre la pica i se'l va ficar dins de la bossa. Ja es disposa-

va a eixir del lavabo, però s'ho va repensar, se'm queda mirant i diu:

-És que de tant en tant em ve una pujada, saps, i no tinc més remei que... -i va fer un moviment amb la mà com si espremera alguna cosa.

Jo no ho acabava d'entendre, però vaig fer que sí amb el cap i vaig dir que clar que sí, i que... en fi, que jo no m'havia adonat, però que si ella volia que me n'anara, doncs...

-Tu no ho has vist mai? -em demanà de seguida amb un somriure maleitó.

-Eh?... jo... doncs...

-No ho voldries veure?

Jo no sabia exactament què era el que em proposava, ni tan sols no m'ho podia imaginar. I tampoc no tenia gaire clar si fóra més convenient dir que sí o dir que no, de manera que vaig fer un gest ambigu amb el cap perquè ella prenguera la decisió per mi.

De seguida es tragué la samarreta, es descordà els sostenidors i se sostingué les mamelles amb les dues mans, així com si em presentara una ofrena. Tot seguit, sense badar boca, va traure el paquet de la bossa, el desembolicà i em mostra un aparell que no havia vist mai de la vida. Se l'acoblà sobre una mamella, accionà un mecanisme i aquell maquineta començà a traure-li llet i a fer-la caure en un dipòsit transparent.

Em va fer una indicació amb el dit i m'hi vaig acostar fins a quatre dits de la mamella i l'aparell. De tant

prop fins podia sentir en les galtes tota aquella escalfor maternal i percebia amb claredat la sentor atordidora de la llet calenta, que per una empatia bessona també havia començat a rajar pel mugró immens i lluent del pit que tenia a l'aire. De sobte em passà la mà pel bescoll i em féu arrimar la boca al pit nu i tibat, redó, elàstic, calent, humit: al·lucinant... Amb la llengua vaig tustar-ne el mugró i vaig sentir el sabor dolcenc de la llet. De primer, vaig sentir una miqueta de fàstic, però m'hi vaig refer i de seguida m'hi aplicava a xuclar amb deler; al principi de forma matussera i sorollosa i sense gaire èxit, però finalment amb el resultat d'un dollet intermitent que m'engolia amb un plaer pecaminós, com si es tractara d'un elixir prohibit. No sé el temps que ens vam passar d'aquella manera, però a mi em va semblar un instant. I el que venia a continuació no m'havia de resultar menys plaent: es desempallegà de l'artefacte, s'agenollà, em descordà els pantalons i em retornà amb escreix la mamada que li havia propinat. Abans que la cigala m'esclatara com una carcassa del castell del dia de la festa major de Guadalgàlim, s'aixecà, es recolzà amb els braços sobre la pica, em mirà en el reflex de l'espill i es repassà els llavis amb la llengua alhora que m'oferia el cul en pompa. Li vaig abaixar les bragues i li vaig fotre un clavada monumental mentre em delia amb la contemplació d'aquelles mamelles pletòriques, pendulants a l'altra banda de l'espill.